

християни убиваху напрасно и безъ судъ“. И светогорцитѣ отбелязватъ, какъ търновскиятъ първенецъ Хаджи Параскева, заподозрѣнъ въ сношение съ митрополитъ Иоаникия (който билъ убитъ въ Цариградъ), за да не бжде сжщо убитъ, предпочелъ да се хвърли отъ високо (отъ третия етажъ на единъ ханъ въ Цариградъ) и да погине; какъ въ Трѣвна богатиятъ хаджи Иванъ се отровилъ отъ страхъ; какъ въ Габрово хаджи Христо, който билъ заелъ на патриарха сто хиляди лева, сжщо се отровилъ и умрѣлъ, и т. н. Самоубийството, обаче, въ случая ще е било не отъ страхъ за турско отмъщение, а за да се изпревари конфискуването на имота следъ наложеното тежко наказание отъ сжда, съгласно турскитѣ закони.

За Татаръ-Пазарджикъ лѣтописътъ на единъ старъ панагюрски джелепинъ съобщава наивно за видѣно и чуто следното: „Да се знае куга са побуниле моралиите па и Янина пашаси Али Тепеленъ на 1823 лето, па пашата заклаа, пѣкъ патриката обесиа на Станболъ и турците го дадоа на чифутете, та му зеа кръфта да са комкатъ съ нея, па го фърлиа въ морето, та се посвети и кандило отъ Бога му падна. И турците много золумъ правиа на раята и испоклаа калугерите на Света гора и обраа монастире. . . Па и въ Пазаръ (Пазарджикъ) до нашиа войвода пристигна ферманъ отъ султанъ Махмутъ да обеси карабашете, ала Асанъ бей не направи такова нящо. . .“

За участието въ Завѣрата на мъже и младежи отъ гр. Сливенъ ние имаме повече свидетелства. Пропагандата тукъ се е водѣла по внушение на одринския митрополитъ, и членове на мѣстния комитетъ сж били нѣкои първенци, които не само сж събирали барутъ и оржжие, но сж подпомагали и възстанието на Ипсиланти въ Ромъния, чрезъ Хаджи Михаилъ Василевъ и нѣкои хайдушки главатари. Когато следъ това започватъ турскитѣ насилия, мнозина заподозрѣни граждани забѣгнали вънъ отъ Турция, особено въ Брашовъ. Стариятъ сливенецъ Русчо В. Мирковичъ, роденъ въ 1817 г., бележи въ ржкописната си автобиография: „По причина на Завѣрата, като българитѣ бѣха подозрени нѣкакъ за възстанници . . . управлението бѣше дигнало отъ тѣхъ всѣка защита и ги прогонваше. Турцитѣ, ползувани отъ обстоятелствата, ходѣха изъ българскитѣ кжщи, ядѣха, пияха безъ пари, а нейде си и пари вземаха. А нѣкой си, ако имаше вражда връхъ българина . . .“